

Regionalny Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli
"WOM" w Częstochowie

KWARTALNIK NAUCZYCIELSKI

Rocznik: 2006, Miesiąc: 09

**01:
PROFILAKTYKA UZALEŻNIEŃ NA LEKCJACH WYCHOWAWCZYCH W SZKOLE
PODSTAWOWEJ**

Autor:

mgr Renata Kornicka

**02: SCENARIUSZE ZAJĘĆ PRZEPROWADZONYCH WEDŁUG PROGRAMU PROFILAKTYKI ZDROWOTNEJ „W
ZDROWYM CIELE ZDRÓWY DUCH”**

Autor:

Dorota Leśniak

03: Scenariusz przedstawienia na „Choinkę Noworoczną”

Autor:

Agnieszka Łosik i Zofia Łosik

04: Scenariusz spotkania środowiskowego z okazji Dnia Babci i Dziadka

Autor:

Agnieszka Łosik i Zofia Łosik

01: PROFILAKTYKA UZALEŻNIEŃ NA LEKCJACH WYCHOWAWCZYCH W SZKOLE PODSTAWOWEJ

Autor:

mgr Renata Kornicka

Coraz młodsze dzieci sięgają po różnego rodzaju używki takie jak alkohol, papierosy czy narkotyki. Dlatego też nauczyciele są zobligowani do prowadzenia na godzinach wychowawczych pogadank dotyczących zagrożeń uzależnieniami. W szkołach podstawowych nauczyciel najczęściej sam stara się zebrać materiały i przygotować ciekawe lekcje, dostosowując treści do wieku dzieci.

Czymże zatem jest profilaktyka uzależnień w szkole?

Jest to wielostronny i systematyczny wysiłek na rzecz zmniejszenia ryzyka wystąpienia problemów związanych z konsumowaniem alkoholu, narkotyków, czy też paleniem papierosów. Szeroko pojęta profilaktyka to ta, która wyprzedza problem, to propagowanie zdrowego stylu życia, dbałość o rozwój umiejętności radzenia sobie z wymaganiami jakie stawia życie, umiejętności radzenia sobie w sytuacjach trudnych.

Jaka powinna być profilaktyka?

- skuteczna- spełniająca określone zadania, dająca oczekiwane i zaplanowane efekty;
- kompleksowa- obejmująca problem całościowo jako zjawisko społeczne;
- rzeczowa- pokazująca konkretne, ważne informacje, a nie obiegowe opinie;
- przemyślana- zawierająca wszystkie ważne elementy, tworzące logiczną, spójną całość, dążąca do osiągnięcia wytyczonych celów;
- dostosowana do odbiorcy- treści i ich sposób przekazywania powinien być adekwatny dla danej grupy wiekowej;
- ciekawie prowadzona- dająca możliwość aktywnego i twórczego uczestnictwa w zajęciach, czynnego zaangażowania.

Również ważną rzeczą jest zakres treści przekazywanych w programie. Należy pamiętać, że treść zajęć nie może wzbudzić u dzieci zainteresowania używkami i ich działaniem. Nie można rozbudzić ciekawości i chęci spróbowania i sprawdzenia na sobie, jak to jest naprawdę.

Profilaktyka, to nie tylko przekazywanie informacji, jest to również całokształt działań zmierzających do kształtowania postaw i rozwijania umiejętności dzieci i młodzieży. Należy do nich między innymi:

kształtowanie umiejętności interdyscyplinarnych, samoświadomości, samooceny, samodyscypliny;
 rozwijanie umiejętności empatycznych, współpracy w grupie, komunikowania się oraz rozwiązywania konfliktów;
 rozwijanie umiejętności podejmowania decyzji tzn. zdolność do wybierania pozytywnych a nie negatywnych stylów życia;
 wzbogacanie świadomości młodego człowieka o to jakie wartości pomagają w podejmowaniu zdrowych decyzji;
 rozwijania dojrzałej odpowiedzialności za siebie i innych;
 uzdrawianie i rozwijanie środowisk rodzinnych.

Pamiętajmy więc na koniec o jeszcze jednym, że każdy stosownie do swojej roli, możliwości i potrzeb winien ponosić współodpowiedzialność za zapobieganie uzależnieniom i promocję zdrowia.

(przykładowy) Scenariusz zajęć

Temat:

Jak być asertywnym?

Cele:

- Uczeń ma uporządkowany system pozytywnych wartości.
- Wie, gdzie szukać wsparcia w razie kłopotów życiowych.
- Potrafi wyrażać swoje uczucia, myśli i potrzeby.
- Potrafi akceptować siebie i innych.
- Potrafi dobrze się bawić bez sięgania po środki chemiczne i w razie potrzeby przeciwstawić się grupie, broniąc własnych poglądów.

Treści:

1. Przedstawienie istoty problemów młodzieży w okresie dojrzewania.
2. Zapoznanie uczniów z metodami odmawiania bez obawy przed odrzuceniem.
3. zapoznanie z metodami nacisku i społecznego przyzwolenia na używanie środków uzależniających (rodzinne uroczystości, chęć manipulacji).

Metody:

- Praca w grupach – odgrywanie scenek;
- Dyskusja;
- Zabawy psychologiczne.

Temat: Jak być asertywnym?

Element spotkania	Czynności nauczyciela	Czynności ucznia	Metody
1. Przedstawienie istoty problemów dorastającej młodzieży, wprowadzenie w	Prowadzący wprowadza uczniów w temat zmieniających się potrzeb w okresie dorastania. Dla człowieka w jego okresie rozwojowym ważni są najpierw rodzice, później nauczyciele, następnie osobami znaczącymi stają się rówieśnicy. Okres dojrzewania to wiek bardzo podatny na wpływy. Młody	Uczestnicy słuchają, wyrażają swoją opinię na temat potrzeby uznania u innych, ulegania szkodliwym	Pogadanka

temat zajęć.	człowiek bardzo łatwo przyjmuje opinie osób ważnych dla siebie dotyczące siebie, innych, podejścia do życia. Grupa rówieśnicza wywiera silny nacisk, któremu trudno się przeciwstawić z obawy przed odrzuceniem.	wpływom środowiska.	
2. Asertywność – czym jest i jak można się jej uczyć.	1. Prowadzący zadaje uczniom pytanie: Czym jest asertywność?, następnie podaje krótką definicję. Zał. Nr 1	Ucniowie przedstawiają swoje opinie, odczucia dotyczące tego pojęcia. Uczniowie wypełniają test, zliczają punkty.	Pogadanka
	2. Przeprowadzenie testu- psychozabawy „Czy potrafię odmawiać i bronić swoich racji?”. Na koniec podsumowuje wyniki i odczytuje komentarze. Zał. Nr 2	Ucniowie zapoznają się z wynikami testu.	Psychozabawa
	3. Prowadzący zapoznaje uczestników z kolejnymi krokami odmawiania bez zrywania kontaktu. W sytuacjach gdy ktoś namawia do picia alkoholu, zapalenia papierosa, zażycia narkotyku. 4. Omówienie kolejnych scenek przedstawiających sytuacje nacisku i właściwego postępowania – ćwiczenie postaw asertywnych. Na koniec zachęca do przeanalizowania odczuć jakie temu towarzyszyły.	Ucniowie dzielą się na trzy grupy i przedstawiają sytuacje gdy ktoś namawia ich do wzięcia: - alkoholu – krewni na uroczystości rodzinnej, - narkotyków – koledzy na podwórku; papierosów – sympatia na której im zależy.	Odgrywanie scenek
3. Zakończenie	Nauczyciel podsumowuje pracę uczniów, zachęca do krótkiego wyrażenia tego co dali mu zajęcia.	Ucniowie krótko dzielą się wrażeniami	Pogadanka

ZAŁĄCZNIK NR 1

AGRESYWNOŚĆ	ULEGŁOŚĆ	ASERTYWNOŚĆ
Zachowania: Bronimy własnych praw lekceważąc prawa innych. Dominujemy nad innymi czasami ich upokarzając Nie słuchamy innych. Podejmujemy decyzje nie uwzględniające praw innych. Przyjmujemy postawy wrogie lub obronne.	Zachowania: Lekceważymy własne prawa, pozwalając innym je naruszać. Nie przedstawiamy własnych potrzeb, poglądów i odczuć. Zachowujemy się nieuczciwie – nasze działania nie pokrywają się ze słowami, co powoduje nagromadzenie się złości i urazów.	Zachowania: Bronimy własnych praw, uznając jednocześnie prawa innych. Wyrażamy swoje potrzeby, poglądy i odczucia. Nasze stosunki z innymi ludźmi cechuje wiara w siebie.
Przekaz brzmi: Ja tak uważam- a ty jesteś głupi, skoro myślisz inaczej. Takie są moje odczucia- twoje się nie liczą. Tak oto wygląda ta sytuacja. Nie obchodzi mnie jak ty ją widzisz.	Przekaz brzmi: Liczy się to, co ty myślisz nie to, co ja myślę. Liczą się twoje odczucia, a nie moje. Ważne jest, jak ty widzisz tę sytuację.	Przekaz brzmi: Takie jest moje zdanie. Tak to odczuwam. Tak oto widzę tę sytuację. Chciałbym usłyszeć, jak się z tym czujesz. Może uda się nam znaleźć rozwiązanie zadowalające nas oboje.

ZAŁĄCZNIK NR 2

Test na asertywność.

	Bardzo często	Czasami	Bardzo rzadko
1. Jeżeli ktoś pożyczył od Ciebie pieniądze lub jakąś rzecz i zwleka z oddaniem, czy wspominasz mu o tym?	10	5	0
2. Jeżeli ktoś prosi Cię o przysługę, której spełnienie wydaje Ci się trudne lub niewygodne – czy odmawiasz?	10	5	0
3. Czy kiedy ktoś Cię chwali, czy wiesz jak się zachować?	10	5	0

4. Czy kiedy ktoś Cię krytykuje, czy wiesz jak się zachować?	10	5	0
5. Jeżeli rozmawiasz z kimś i uświadamiasz sobie, że masz odmienne zdanie – czy zwykle decydujesz się wyrazić swój pogląd?	10	5	0
6. Jeżeli masz odmienne zdanie od kogoś kto jest dla Ciebie autorytetem – czy otwarcie wyrażasz swoje stanowisko?	10	5	0
7. Czy zdarza Ci się kupić rzecz, na którą właściwie nie masz ochoty, tylko dlatego, że trudno Ci było odmówić sprzedawcy?	0	5	10
8. Czy masz wrażenie, że inni ludzie Cię wykorzystują lub Tobą rządzą?	0	5	10
9. Czy zdarza Ci się robić coś na co nie masz ochoty tylko dlatego, że nie potrafisz przeciwstawić się otoczeniu?	0	5	10
10. Czy często odczuwasz trudności w podtrzymywaniu rozmowy towarzyskiej?	0	5	10
11. Czy sprawia Ci trudność podtrzymywanie kontaktu wzrokowego z osobą, z którą rozmawiasz?	0	5	10
12. Czy często unikasz wypowiedzania opinii na jakiś temat z obawy, aby rozmówca nie nabrał o Tobie niekorzystnego wyobrażenia?	0	5	10

Od 120-90

Potrafisz odmówić w trudnych sytuacjach. Łatwo wyrażasz swoje opinie, poglądy i potrzeby bez obawy odrzucenia. Znasz swoją wartość. Tak trzymaj! Zwracaj jednak uwagę, czy Twoje zachowanie czasami nie rani innych. Gratuluję! Jesteś asertywny.

Od 85-45

Trudne sytuacje często wprawiają Cię w zakłopotanie i nie zawsze potrafisz sobie z nimi poradzić. Starasz się bronić swoich racji, choć odczuwasz dużą potrzebę uznania w oczach innych. Gdy odmówisz, często miewasz poczucie winy. Brakuje Ci wiary, że w każdej sytuacji możesz postąpić zgodnie ze swoim sumieniem i że masz prawo do tego. Trenuj umiejętność asertywnych zachowań.

Poniżej 45

Nie potrafisz z przekonaniem obronić się w trudnych sytuacjach. Łatwo ulegasz wpływom innych, nawet mało znanych Ci osób. Jesteś bardzo wrażliwy na opinie innych ludzi, wolisz kosztem siebie zadowolić innych. Trening asertywności jest Ci koniecznie potrzebny. Pracuj nad poczuciem własnej wartości. Głowa do góry! Wszystko przed Tobą.

Asertywność – umiejętność odmawiania w sytuacjach nacisku ze strony osób namawiających do udziału w czymś co uważamy za niezgodne z naszymi przekonaniem lub odmówienia czegoś, czego nie możemy wykonać, bez ranienia i bez zrywania kontaktu

Bibliografia:

1. Gaś Z. „Profilaktyka uzależnień”, Warszawa, WSiP, 1993
2. Zieliński C., „Profilaktyka a wychowanie”, w: Między wolnością a nałogiem, Kielce, Jedność, 1999
3. Zieliński C. „Dlaczego profilaktyka?”, *Bratek*- biuletyn, Kielce WZPS, 1998

02: SCENARIUSZE ZAJĘĆ PRZEPROWADZONYCH WEDŁUG PROGRAMU PROFILAKTYKI ZDROWOTNEJ „W ZDROWYM CIELE ZDROWY DUCH”

Autor:

Dorota Leśniak

Zdrowie fizyczne i psychiczne dziecka ma bardzo istotny wpływ na powodzenie w nauce szkolnej i determinuje jego dalszy rozwój. Przed kilkoma laty dostrzegłam, że elementem spinającym podejmowane działania w zakresie realizacji programu nauczania i wychowania w kl. I - III może być oświata i profilaktyka zdrowotna. Analizując program kształcenia zintegrowanego oraz potrzeby i możliwości dziecka w młodszym wieku szkolnym opracowałam program profilaktyki zdrowotnej „W zdrowym ciele zdrowy duch”.

Treści edukacyjne z zakresu profilaktyki zdrowotnej zawarłam w następujących blokach tematycznych:

- I Higiena osobista i otoczenia
- II Bezpieczeństwo i pierwsza pomoc
- III Aktywność ruchowa i umysłowa
- IV Zachowanie sprzyjające i zagrażające zdrowiu
- V Poczucie własnej wartości, asertywność
- VI Rozwiązywanie problemów

Zajęcia prowadzone są w taki sposób, aby umożliwić uczniom aktywne doświadczanie i przeżywanie tego, co jest tematem zajęć.

Dzieci w młodszym wieku szkolnym nie zawsze potrafią mówić o swoich uczuciach, stąd wykorzystywanie innych sposobów wyrażania emocji, tak jak: zabawa, malowanie i rysowanie, śpiewanie piosenek, scenki teatralne. Bawiąc się, rysując, dziecko potrafi nieraz pokazać swe prawdziwe emocje.

Wiele zajęć prowadzonych jest w kręgu, co sprzyja wyrażaniu uczuć, słuchaniu innych oraz zapamiętywaniu tego, co zostało powiedziane.

Scenariusz zajęcia w klasie I – blok tematyczny „Zachowania sprzyjające i zagrażające zdrowiu”

Temat: Co mogę zrobić, aby być silnym i zdrowym

Cel: zwrócenie uwagi na to, co mogę zrobić, aby być zdrowym, zastanawianie się nad tym jaki jest zdrowy, a jaki niezdrowy sposób życia

Środki: kartony, flamastry

- Zabawa na powitanie
 - Każde dziecko mówi, w jakim jest dziś nastroju. Jeśli ktoś nie ma ochoty mówić, może narysować: słońeczko – gdy jest wesoły; chmurkę – gdy jest mu smutno.
 - Rozmowa:
 - co to znaczy być chorym;
 - jak się wtedy czujecie;
 - co to znaczy być zdrowym;
 - jak się wtedy czujecie;
 - wymieńcie zasady, których przestrzeganie pomaga być zdrowym.
- Zabawa ruchowa
 - wstaną te dzieci, które zjadły dziś śniadanie i podskoczą 3 razy;
 - wstaną te dzieci, które jedzą owoce na II śniadanie i zrobią 3 przysiady;
 - klasną przed sobą te dzieci, które założyły rękawiczki w drodze do szkoły;
 - klasną nad głową te dzieci, które umyły rano zęby;
 - narysują nogą 3 kółka te dzieci, które lubią pić mleko.
- Opowiadania
 - Czytanie przez nauczyciela historyjek, gdy dzieci usłyszą o jakimś zachowaniu nie służącym ich zdrowiu, klaszczą. Po każdym sygnale od dzieci nauczyciel prowadzi rozmowę:
 - dlaczego klasnąłeś;
 - powiedz, jak mógłby zachować się bohater opowiadania, by jego zachowania służyły zdrowiu.
- Podsumowanie:
 - czego dowiedzieliśmy się z tego zajęcia?
 - czy podobały się wam zajęcia?

Przykłady historyjek:

1. *Zbyszek lubił smak lekarstwa, które lekarz dał mu na kaszel. Już był zdrowy, ale otworzył szafkę z lekarstwem i sięgnął po butelkę, aby się trochę napić.*
2. *Była bardzo późna noc. Kasia siedziała w fotelu i oglądała film w telewizji. Chciała jej się spać, ale postanowiła obejrzeć jeszcze jeden film.*
3. *Mama przygotowała Krzysiovi śniadanie. Przed jedzeniem Krzysiek bawił się ze swoim psem. Nagle spojrzął na zegarek, chwycił tornister i wybiegł do szkoły.*
4. *Był mroźny poranek. Rafał spojrzął przez okno i zobaczył, jak jego koledzy ślizgają się na podwórku. Szybko chwycił kurtkę i wybiegł z domu. Szalik i czapka zostały na wieszaku.*
5. *Przed kolacją Magda otworzyła szafkę, gdzie jej mama zwykle trzymała słodycze. Wzięła torebkę z cukierkami i zaniosiła ją do swojego pokoju. Odrabiała lekcje i jadła cukierki.*

Scenariusz zajęć w kl. II – blok tematyczny „Poczucie własnej wartości, asertywność”

Temat: To właśnie ja

Cel: zwrócenie uwagi dzieci na siebie i swoją wyjątkowość

Środki: papier rysunkowy, poduszki do pieczętek, tusz, flamastry, dziurkacz, tasiemki do łączenia kartek

○ Rysowanie

Niech każdy narysuje swoją wizytówkę (nie imię, lecz postać): kontury jednym kolorem flamastra; cechę charakterystyczną swojego wyglądu zaznaczyć (pokolorować) kolorowymi kredkami.

○ Rozmowa:

- czym różnią się od innych osób?
- co sprawia, że można je rozpoznać?

Zwrócić uwagę na różnicę w wyglądzie ich twarzy, dłoni, koloru oczu, włosów. Prezentacja wizytówek i wskazywanie cech charakterystycznych swojego wyglądu.

○ Rozmowa:

- co to znaczy, kiedy ktoś czuje się inny od wszystkich? (ponieważ jest wysoki, chudy, otyły, jest bardzo zdolny, jest innej narodowości);
- jak tacy koledzy się czują?
- czy bycie innym jest łatwe, czy trudne?

○ Zabawa integracyjna „każdy z każdym”

Dzieci spacerują po sali, na gwizdek witają się „każdy z każdym”

- nosami
- przez podanie ręki,
- policzkami itp.

○ Odciskanie kciuka

Każde dziecko na kartce odciska swój kciuk, przygląda się liniom papilarnym. Podkreślamy, że jak każdy człowiek jest inny, tak samo odcisk kciuka, różni się od siebie. Tę kartkę dzieci mogą zatytułować „To właśnie ja” i wykorzystać jako pierwszą stronę do „Książki o mnie”, którą będą robić. Na tej kartce dzieci zapisują również swoje imię, nazwisko, datę urodzenia i miejsce oraz jak lubią, żeby się do nich zwracać. Strona rysowana na początku zajęcia może stanowić drugą stronę „Książeczki o mnie”.

○ Zakończenie – przedstawianie się

Każdy wychodzi na środek ze swoją kartką, pokazuje ją i mówi: „To właśnie Ja. Nazywam się...”

Scenariusz zajęć w kl. III – blok tematyczny „Rozwiązywanie problemów”

Temat: Jak pokonać trudność

Cel: uczniowie będą rozmawiali o problemach, z którymi się spotykają i będą uczyli się, jak je rozwiązywać

Środki: duże arkusze papieru, flamastry

○ Zabawa ze śpiewem „Labada”

○ Przedstawienie dzieciom metody rozwiązywania problemu na przykładzie

KROK 1. Nazwanie problemu

”Nie wiem, jak rozwiązać zadanie z matematyki”

KROK 2. Jakie uczucia przeżywasz? Co czujesz?

”Jestem zły”

KROK 3. Jakie są konsekwencje tej sytuacji?

”Boję się, że dostane złą ocenę. Mama się będzie gniewała”.

KROK 4. Rozpoznaj możliwości rozwiązania problemu

- poprosić tatę o pomoc;
- poprosić kolegę o pomoc;
- pójść do szkoły z nieodrobioną pracą i nie powiedzieć Pani;
- powiedzieć Pani, że nie umiałem rozwiązać zadania

KROK 5. Oceń dobre i złe strony każdego rozwiązania

”Poprosić tatę o pomoc”

Dobre strony:

- będzie rozwiązane zadanie,
- tata wytłumaczy, na przyszłość będę umiał.

Złe strony:

- tata może się zdenerwować.

W podobny sposób wskazują dzieci plusy i minusy pozostałych rozwiązań.

Według poniższego schematu rozwiązują podane problemy:

1. Widzisz, jak twój kolega bierze coś z kieszeni kurtki innego kolegi. Kolega, któremu coś zabrano, informuje o tym nauczyciela. Nauczyciel pyta, czy ktoś był świadkiem kradzieży. Jak możesz rozwiązać ten problem?
2. Bawisz się z kolegą z klasy. Podchodzi inne dziecko i zaczyna rozmawiać z twoim kolegą. Odchodzą razem i pozostawiają cię samego.
3. Bawisz się z dwoma kolegami. Twój kolega zaczyna szeptać i mówić sobie sekrety. Nie informują cię, o czym rozmawiają.
4. W klasie pojawiło się nowe dziecko, uczeń, który porusza się o kuli. Twój kolega naśmiewają się z niego.

5. Dwóch kolegów namawia cię, abyś bez pytania mamy lub taty poszedł z nimi nad rzekę. Boisz się pójść bez pytania.

Nauczyciel zapisuje różne rozwiązania na arkuszu i kładzie nacisk na to, że istnieje wiele sposobów rozwiązywania problemów. Pamiętać trzeba o pochwaleniu dzieci za propozycje rozwiązań.

- Zabawa ze śpiewem „Dwóm tańczyć się zachciało”
-

03: Scenariusz przedstawienia na „Choinkę Noworoczną”

Autor:

Agnieszka Łosik i Zofia Łosik

Szkoła Podstawowa w Iwanowicach Dużych

ul. Częstochowska 63

42-152 Opatów

woj. śląskie

tel. (034) 319-60-40

Co roku w naszej szkole organizowana jest „Choinka Noworoczna”.

W środowisku wiejskim, w którym pracujemy, jest taka tradycja, że na tę uroczystość przychodzi się do remizy strażackiej całymi rodzinami, a wszystkie klasy popisują się swoimi umiejętnościami. Jest to więc święto całej społeczności lokalnej.

Przedstawiony tutaj scenariusz wymyśliłyśmy same, bo nasi uczniowie mówią, „nasze panie coś wymyśla”.

Wykorzystałyśmy własną inwencję twórczą i fragmenty znanych kolęd: „Wśród nocnej ciszy” i „Gdy się Chrystus rodzi”.

Znając możliwości i temperament naszych Milusińskich, dopasowałyśmy role (dziewczęta były aniołami, chłopcy diabłami). To „coś” wyglądało na scenie całkiem niezłe.

Mamy nadzieję, że to krótkie przedstawienie stanie się inspiracją dla innych twórczych nauczycieli.

Wśród nocnej ciszy krzyk się rozchodzi:

To druga klasa na scenę wchodzi.

Wszyscy pięknie się przebrali

I piosenkę zaśpiewali

Na ten Nowy Rok, na ten Nowy Rok!

Narrator:

Przedstawiam Wam, mili widzowie,

Czternastu karnawałowych przebierańców.

Każdy tu coś o sobie powie,

Rzuci słówko lub żarcik.

Dziecko 1: Ja mam najdalej do szkoły.

Dziecko 2: Ja jestem najwyższa z aniołów.

Dziecko 3: A ja najlepiej się uczę.

Dziecko 4: Zawsze jestem wesoły.

Dziecko 5: Chętnie chodzę do szkoły.

Dziecko 6: Czytaliście chyba w gazecie, że ja najszybciej biegam na świecie.

Dziecko 7: A ja boksuje się, moi mili, wiecie...

Dziecko 8: Najpiękniej śpiewam ja.

Dziecko 9: Do szkoły mam może „kroki dwa”.

Dziecko 10: Ja mam najdłuższe włosy!

Dziecko 11: Boję się bardzo osy...

Dziecko 12: Jestem szefem wszystkich diabłów!

/Wszyscy śpiewają:/

Aniołowie się radują,

Pod niebiosa wyśpiewują!

Gloria, gloria, gloria in excelsis Deo!

/Śpiewają na melodię „Gdy się Chrystus rodzi”/

/Diablęta się biją – wchodzi Nowy Rok. Jeden z diabłów podchodzi do niego, szarpie go i mówi głośno:/

Dziecko 2: A ten mały, czego się tu pęta?

Nowy Rok:

To wy mnie nie znacie, diablęta?

Ja jestem Nowy Rok 2001.

To ja was wprowadzam w nowe tysiąclecie. A wy o tym, diablęta, nie wiecie?

Diablęta:

Bo my bardzo się lubimy. Tylko tak często psocimy.

Gloria, gloria, gloria in excelsis Deo!

/Śpiewają na melodię „Gdy się Chrystus rodzi”/

Narrator:

Zapraszam was wszystkich na bal karnawałowy!

Aniołowie /tańczą poleczkę i śpiewają:/

Tańczą poleczkę diablęta, diablęta,

A każdy tancerz pamięta,

A każdy tancerz pamięta,

Że karnawał przecież jest.

Diablęta /tańczą poleczkę i śpiewają:/

Tańczą poleczkę anieli, anieli,

A cały świat się weseli,

A cały świat się weseli,

Bo karnawał przecież jest.

/Wszyscy tańczą i śpiewają:/

Żegnamy, mili widzowie, widzowie

I niech się każdy też dowie,

I niech się każdy też dowie,

Że to druga klasa jest.

04: Scenariusz spotkania środowiskowego z okazji Dnia Babci i Dziadka

Autor:

Agnieszka Łosik i Zofia Łosik

Szkoła Podstawowa w Iwanowicach Dużych

ul. Częstochowska 63

42-152 Opatów

woj. śląskie

tel. (034) 319-60-40

Dzień Babci i Dziadka to dla wnuków wielkie wyzwanie, które dostarcza im wielu emocji.

Dzieci przygotowują dla swych najbliższych występy, które „okraszają” życzeniami, laurkami, prezentami i słodkim poczęstunkiem.

W tym celu napisałyśmy okolicznościowy scenariusz, który uświetnił jedno z takich spotkań. Wykorzystałyśmy do tego wiersz Wandy Chotomskiej pt. „Wiersz dla babci” i tekst Olgi Hejny „Zaczarowana babcia”.

Potrzeba jest matką wynalazków, nawet najprostszy odpowiednio dobrany tekst może sprawić wiele radości i przyczynić się do integracji środowiska.

Miło nam będzie, gdy ktoś skorzysta z naszych propozycji.

Narrator:

Najdroższe, najlepsze, najmiłsze Babcie i Dziadkowie, dzisiaj w dniu Waszego święta pragnę wam złożyć moc najserdeczniejszych życzeń, abyście żyli w zdrowiu 100 lat i więcej.

Babciu, Tobie dedykuję wiersz Wandy Chotomskiej.

Wnuczek:

Z okazji święta Babci

Ja dzisiaj Babcię nauczę,

Jaka powinna być wnuczka,

Jaki powinien być wnuczek.

Wnuczka:

Po pierwsze, proszę Babci –

Ja już od dawna uważam,

Że nic tak wnucząt nie zdoła,

Jak piękny uśmiech na twarzach.

Wnuczek:

Uśmiech jest dobry na co dzień,

A nie wyłącznie od święta,

Więc wnuczek ma się uśmiechać,

A wnuczka ma być uśmiechnięta.

Wnuczka:

Po drugie – z czajnikiem w ręku

Również jest wnuczkom do twarzy.

Każdy dorośle wygląda,

Kiedy herbatę parzy.

Wnuczek:

Po trzecie – chociaż wnuczek

Czasami szklankę stłucze,

Przy myciu naczyń także

Ślicznie wygląda wnuczek!

Wnuczka:

Po czwarte, proszę Babci,

Po piąte i po szóste –

Niech Babcia nigdy więcej

Nie pierze wnukom chustek.

Wnuczek:

Posłuchaj, Babciu, radia!

Obejrzyj telewizję!
Już nie myśl, Babciu, o nas!
O sobie, Babciu, pomyśl!
... Czy Babcia nie uważa,
że to jest świetny pomysł?

Narrator:
Posłuchajcie więc, kochani, co się wydarzyło w pewnym domu...

Narrator:
Za górami, za lasami, w pewnym domu była babcia, siwiuteńka, stara, cała ukryta za delikatną siatką zmarszczek. Cerowała dzieciom dziurawe pięty w rajstopach, zaszywała im spodenki, prała i piekła pyszne ciasteczka. Czasem, stojąc przy oknie, patrzyła, jak dzieci biegają po podwórku i psocą.

Narrator:
Był styczeń. Z dachów spływały strumyczki, grały i dzwoniły o rynnę, chodnik zmienił się w dno potoku, jezdnia w kałużę w tężowe obrazki, słońce w karuzelę...

Narrator:
Taki to był dziwny dzień.
Babcia właśnie piekła szarlotkę i gdy tak stała przy oknie, szarlotka się przypaliła.

Babcia: */chwyta się za głowę/*
Ach, o wszystkim zapominam! Stara już jestem... Gdybym tak znowu mogła być małą dziewczynką! Bo już, daję słowo, mam teraz same tylko utrapienia.

Narrator:
I nagle podskoczyła w miejscu. Popatrzyła po sobie: małe nogi... czerwone sandałki! Buzia okrągła, gładka. Płowa grzywka, sterczące z ciekawości uszy!
Zaczarowana babcia z zachwytem uniosła w górę ręce i krzyknęła:

Zaczarowana Babcia:
Hura! Hura!

Narrator:
Wybiegła na dwór między dzieci i zaczęła z nimi dokazywać. Dzieci nawet nie spytały, co to za dziewczynka, cieszyły się, że jest ich więcej, bawiły się w chowanego i w berka, a nieznajoma dziewczynka tak prędko biegła, że nikt nie mógł jej dogonić.

Franek:
Ja chcę do babci! Chcę do babci! */tupie nogami i krzyczy/*

Narrator:
Zaczarowana Babcia przestraszyła się, by przypadkiem naprawdę nie poszedł do domu.

Zaczarowana Babcia */mówi do Franusia/*:
Nie odchodź! Zabawimy się! */tu wymyślamy zabawę ze śpiewem, np. „Stary niedźwiedź mocno śpi”. Wszyscy śpiewają. Nagle Franuś przewraca się. Zaczyna ryczeć. Majtki ma rozdarte, nos rozbity/*

Chłopaki */śmieją się/*:
Franio, Franio, niezdar!

Julka */próbuję Franka pocieszać/*:
Nie płacz... Nie płacz...

Franek/*krzyczy/*:
Ja chcę do babci! Chcę do babci! Do babci!...

Chłopcy:
Idziemy do domu, jesteśmy głodni.

Zaczarowana Babcia */stoi i patrzy, jak odchodzą/*:
Co robić? Chcę się bawić i biegać, krzyczeć. Nie, stanowczo nie chcę być znowu starą, zmęczoną, zapracowaną babcią. Ale przecież Franek... Ach jej, przecież nawet obiadu nie ma!

Narrator:

Skoczyła na równe nogi – aż grzywka podfrunęła do góry jak obłoczek – i popędziła do domu. Prześcignęła dzieci, sama już nie wie jak... I zanim otworzyły drzwi, stała się znowu siviuteńka...

Babcia:

Chodźcie! Nabiegałyście się dosyć. Właśnie przed chwilą upiekłam szarlotkę. Trochę przypaliłam, ale na pewno da się zjeść i tak...

/Dzieci siadają za stołem. Zjadają szarlotkę. Babcia buja się w fotelu, leciutko kiwa głową. Nagle podbiega do niej Franuś. Całuje babcię. Składa jej życzenia/

Razem /Wstają wnuki. Śpiewają „Sto lat”. Następnie schodzą na widownię i tu składają życzenia oraz wręczają kwiaty swoim Babciom i Dziadkom/.

1
